

гатъ най-високия си изразъ въ „Кошана“ — едно художествено дѣло, въ което се чувствуватъ положителни национални елементи. Особено интересни сж буйнитѣ негови хорове (ритмично), а класично е дадена баладата „Булка млада“ на х. Геманъ. К. е авторъ и на книгата „Личности“, въ която е писалъ за виднитѣ музикални дейци и проблеми.

Конюсъ, Георгий Едуардовичъ — руски компонистъ и музикаленъ изследватель, род. 1 окт. 1862 въ Москва, училъ въ тамошната консерватория, по-късно — учителъ въ сжщата, а сега деканъ. Творби: една симфония, „Ориенталски скици“; „Гората шуми“; сюита „Детски сцени“, „Карманьола“, „Химнъ“; „Вое-ненъ маршъ“ и др. — за оркестъръ; балетъ „Даита“. Серенада за 7 духови инструмента; клавирни нѣща; пѣсни и др. К. е авторъ на единъ новъ начинъ на разглеждаване музикалнитѣ форми, подъ название „метротектонична анализа“.

Коняровъ, Василъ — обоистъ-солистъ, род. 11 дек. 1904 въ Пловдивъ, следвалъ гимназия и училъ въ Музикалната академия (ученикъ на Ник. Стефановъ) въ София; 1924—27 обоистъ въ оркестъра на Народната опера, 1927 постъпва въ Берлинската музикална академия — като ученикъ на Фрицъ Флемингъ—обой, английски рогъ, Юл. Прюверъ, Саксъ, Шинеманъ, Заль, Хиндемитъ и др., и сжщевременно учи частно при известния обоистъ-виртуозъ Бюрнеманъ, комуго главно дължи солидната си школа като обоистъ, свирейки успоредно съ това въ тамошната филхармония, въ „Берлинския симфониченъ оркестъръ“ и въ оркестритѣ на държавнитѣ опери. 1929 бива назначенъ за първи обоистъ въ Народната опера въ София, кждето и до сега служи, преподавайки обой и английски рогъ въ Музикалната академия. К. е първия български, напълно школуванъ обоистъ, който се явява като концертантъ на този инструментъ. Той е членъ на първия български духовъ квинтетъ — съ Янко Янковъ (флейта), С. Панчевъ (кларинетъ), П. Мироновъ (фagотъ) и Пар. Георгиевъ (хорна).

Коперто, ит. coperto — покрито.

Копланъ, Аронъ — Copland или Carlan, Aaron — модеренъ американски компонистъ, род. ноем. 1900 въ Бруклинъ, ученикъ на Руб. Голдмаркъ въ Нью-Йоркъ и на Надя Буланже въ Парижъ, писалъ: симфония за органъ и оркестъръ; концертъ за пиано (сжщо и за 2 пиана на 4 ржце); „Музика за театъръ“—за камероркестъръ—(чрезъ която обръща вниманието върху себе си като даровитъ компонистъ отъ най-крайното направление); единъ балетъ; хорове; цигулковитѣ нѣща; пѣсни.

Копола, Пиеро — Coppola, Piero — компонистъ и диригентъ, род. 1888 въ Милано, училъ въ консерваторията въ родния си градъ, диригентъ въ Милано, Брюкселъ и Лондонъ. Композиции: „Драматически интермеци“; „2 Поемки“; 2 симфонически танца и др. творби за оркестъръ; оперитѣ: „Сирмиона“ и „Никита“; „Поема“ — за пиано и оркестъръ (1931) и др.

Копъ, Максъ — Chор, Max — музикаленъ писателъ и компонистъ, род. 17 май 1862 въ Гройсенъ, живѣе въ Берлинъ, писалъ: „Съвременни компонисти“ (2 тома—1880—90), „Водачъ презъ музикалната история“ (1912), „Водачъ презъ оперната музика“ (1912), „Вагнеръ въ огледалото на критиката на своето време“ (1906), „Обяснение къмъ майсторски творения въ музиката“ (36 тома), Vademecum'и за: „Вагнерови любители“ (1904), и „За концертната зала“ (1904), „Ф. Делиусъ“ (1907), „Верди“ (1913), „Е. Н. фонъ Резничекъ“ (1923). Композиции: две сюити за оркестъръ; три концерта за пиано съ оркестъръ; „Морското момиче“ за соли и женски хоръ; клавирни творби и пѣсни. К. редактира сега списанието „Signale für die musikalische Welt“.

Корда, ит. corda — струна; а una C = на една струна — показва при пианото употрѣбата на лѣвия педаль.

Корели, Арканджело — Corelli, Arcangelo—виденъ цигуларъ и компонистъ, род. 17 февр. 1653 въ Фусиняно при Равена, умр. 8 ян. 1713 въ Римъ, ученикъ на Джовани Бенвенути въ Болоня, и по-късно на Матео Симонели въ Римъ, дето отъ 1679 е билъ цигуларъ въ театъръ